

HA NYÁR ELEJÉN...

(WENN IM VORSOMMER)

Ha nyár elején titkos jeleket küld a hold
és liliomok kelyhe illateget áraszt —
tücsök cirpel s egyesek fülüket hegyezik,
a föld keringésére figyelnek
és elszabadult szellemek szavára.

De az álmokban levegőben röpködnek a halak
s szobánk padlójában gyökeret ver az erdő.

Ám a varázslat közepén tisztán s csodálkozóan megszólal egy hang:

Világ, hát tudsz még játszani játékaiddal
s megcsalni az időt? —

Világ, a kisgyermekeket tűzbe hajították
mint szárnyukkal verdeső pillangókat —

És földedet mégsem dobták mint rothadt almát
a rémület korbácsolta szakadékba —

És a nap és a hold továbbsétálgattak —
két sanda tanú — ők semmit se láttak.

A SZERELMESEKET ÓVJÁK

(GESCHIRMT SIND DIE LIEBENDEN)

A szerelmeseket óvják
a befalazott ég alatt.
Titkos elem táplálja lélegzetük
és áldásba viszik a köveket
és minden mi él
otthonra csakis náluk találhat.

A szerelmeseket óvják
és csak értük dalolnak még a csalogányok
és nem haltak ki a süketségben
és az erdő halk legendái, az őzek
értük szenvednek szeliden.

A szerelmeseket óvják
ők megtalálják az alkonyi nap rejtett kínját
amint elvérzik a fűz ágán —
s az éjszakában mosolyogva próbálják a haldoklást,
a halk halált
minden forrásával, mely a vágyba ömlik.

* NELLY SACHS 1891-ben született Berlinben. A hitlerizmus idején Selma Lagerlöf segítségével sikerült Svédországba menekülnie, ahol a Nobel-alapítvány vette pártfogásába, és irodalmi díjjal tüntették ki. A második világháború előtt is jelentek meg versei, de első verseskötete csak 1947-ben látott napvilágot. 1966-ban elnyerte a Nobel-díjat. Az ezúttal közölt verse *Fahrt ins Staublose* (Út a pornélkülségbe) c. gyűjteményes kötetéből való.

HOZZÁTOK, KIK AZ ÚJ HÁZAT ÉPÍTITEK

(AN EUCH, DIE DAS NEUE HAUS BAUEN)

Ha helyreállítod falaidat,
tűzhelyed, fekhelyed, széked, asztalod —
az elpusztultakért kik többé nem laknak veled,
ne hullasd könnyedet
se köre
se fára —
másként a sírás elsodorja álmod,
pedig oly rövid és szükséged van rá.

Ne sóhajts, ha felterítéd lepedődöt,
másként álmaid összekeverednek
a halottak verítékével.

Ó, a falak és a holmik
érzékenyek, mint az eolhárfa
és mint a szántóföld, melyen kínod növekszik,
megérzik rajtad, hogy a por rokona vagy.

Építs, ha peregnek a porszemek a homokórán,
de ne sírd tova a perceket
a porral együtt,
mely elfedi a fényt.

ELISABETH BORCHERS*

ELEGEM VAN

(GENUG DAVON)

Kitépem az utolsó csillagot
s a nyárfákat elkergetem
ok nélkül hű marad a fű

Tűnnek a fények
a lépcsőn jön már az éj
az álmot kopaszra nyírták
a fehér sirályok most fekete hollók

Elegem van
mindez csak gyerekjáték
jól értek én a gyerekjátékhoz

ég a ház ég a ház

* ELISABETH BORCHERS Hombergben született, 1926-ban. Hosszabb ideig Franciaországban és az Egyesült Államokban élt. Az ulmi népfőiskolán tanított, jelenleg kiadóvállalati lektor Neuwiedben. A közölt verset Der Tisch an dem wir sitzen (Az asztalunk, hol ülünk) c. kötetéből vettük (Luchterhand Verlag, Neuwied).